

[Aksel Møller.]

inflationstendenserne. Vi har derfor også frarådet ham at ønske sit forslag om genopbygningsfonden vedtaget, og vi vil stille et forslag, der går ud på, at hans ønske om udløb pr. 31. december d. å. af lovgivningen om binding af bankernes og sparekassernes kassereserver ikke opfyldes, så den højtærede minister kan være overbevist om vor bistand til at fjerne inflatorisk lovgivning. I vore øjne er nemlig begge disse lovforslag fra den højtærede finansminister inflatoriske, og nødvendigheden af at overbalancere statsregnskabet kunne formentlig helt undgås eller i hvert fald væsentlig modificeres, hvis den højtærede minister ville lytte til vort råd.

Den højtærede finansminister har i sin finanspolitik spillet en dobbeltrolle. Som vogter af statskassen har han let ved at få øje på inflationen og nødvendigheden af at bekæmpe den åbenbart alene med de midler, naturligvis, som finansministre altid har valgt: flere skatter. Når det derimod gælder samfundets kassebeholdning, har han let ved at få øje på deflationen og er straks parat til at lade alle spæringer for spærrede konti falde, således at samfundskassen lukkes op. Det konservative folkeparti synes, at det vil være tilstrækkeligt, om den højtærede finansminister foreløbig nøjedes med den mest påkrævede af disse roller, og det er efter vor opfattelse — i alt fald så længe virkningerne af devalueringen er så usikre — igennem en rigtig pengepolitik at beherske og bekæmpe inflationsfaren. Det vil også vise sig, at hvis det skal lykkes os at opfylde OEEC-landenes program for frigørelse af importen, er en forbrugsbegrænsende pengepolitik endnu mere nødvendig end før.

Grunden til at jeg rejser denne side af problemet er, om man ikke netop i forbindelse med ligningsloven og ved dens behandling befinder sig på et sted, hvor finanspolitikens grundlag skal skabes. Spørgsmålet er altså, om en sådan finanspolitik, der bekæmper inflationsfaren, virkelig behøver at følge de gamle fantasiløse regler om forhøjelse af skatteudskrivningen. Mener man, at det er den eneste vej, der er til rådighed, vedrører det helt og fuldt udskrivningsloven, og så må det høje ting tage stilling dertil, når udskrivningsloven til sin tid forelægges.

Men mener man, at der til en finanspolitik også må anvendes andre midler end en forhøjelse af skatterne, så er det, jeg rejser det spørgsmål, om man ikke i forbindelse med ligningsloven bør foretage og bør tilendebringe den drøftelse af andre midler, som er påkrævede; for der findes jo muligheder for andre midler. Jeg kan påpege, at under krigen benyttede man sig af en tanke, som havde og stadig har sine svagheder, tanken om den bundne opsparing. Den havde vel den ønskede virkning på forbruget, som motiverede dens indførelse. Som tingene ligger i dag, synes jeg, vi burde gøre et forsøg på at nå pengepolitikens mål ad frivillighedens vej ved at præmiere opsparing med skattelettelse. Den finanspolitiske succes beror jo ikke bare på den omstændighed, at man tager pengene fra befolkningen, men den beror på, at man får befolkningen til under de nuværende forsyningsmæssige forhold at bruge mindre, og dette mål for finanspolitikken måtte kunne nås gennem skattelettelser på opsparede beløb, naturligvis for så vidt disse beløb til gengæld blev bundet et stykke tid fremover.

Jeg er bange for, at hvis vi ikke tager denne drøftelse nu, forpasser vi vor mulighed for at nedlægge indsigelser imod den politik, som den højtærede finansminister går svanger med, og som vi vil få lejlighed til at se, når udskrivningsloven til sin tid bliver forelagt.

Nu kan den højtærede finansminister jo sige, at det lovforslag, som vi her behandler, forslaget til ligningslov, i kraft af sin midlertidighed kun vedrører ligningen af skatten på indkomster, som for størstedelens vedkommende allerede er tjent og for de flestes vedkommende også allerede er brugt, al den stund der kun er 5 eller 6 uger tilbage af det kalenderår, hvorover disse indtægter ude hos befolkningen løber. Han kunne altså henvise til dette faktum og sige til mig, at i denne omgang er det forgæves at diskutere spørgsmålet om skattebegunstigelse af opsparing, for det kan ikke længere lokke nogen borgere til at foretage ekstraordinær opsparing, al den stund vi som sagt praktisk talt er i alt fald på tærskelen til den tolvte måned af det år, hvori denne opsparing skulle have været fremkaldt ved hjælp af disse finanspolitiske midler.